

(המשך מעמוד 53)

ואני יותר יפה מאשר הרבה נשים שנולדו נשים. עברתי סבל גדול עד שהגעתי למצב שבו רציתי להיות ולא מגיע לי שיתייחסו אלי ככה כאן בארץ. אחרי מה שקרה לי בישראל, כבר השתני להחליף את הדת שלי ולעבור לארץ אחרת.

אני מאד רוצה לנסוע מכאן מהר, אבל עכשיו אשאר כאן תקופה עד שהמישפט של השוטרים ייגמר. אני צריכה להעיד במישפט ומקווה שיקבלו עונש ואולי זה ילמד את יתר השוטרים שם בבית-המעצר ובכלל להתנהג אלינו כאל בני-אדם. אנחנו לא פושעים ולא מזיקים, אנחנו בסדרהכל אנשים קצת יוצאי דופן.

עד כאן דבריה של איזבל.

אצל האחיות רחל ברחוב פרישמן, וגדל לי חזה. בגיל 17 ברחתי לתל-אביב. הייתי מתלבשת כאשה.

אמא התעלפה

בתל-אביב הכרתי קוקסינל לא מנותחת, שביתה עובדת בזנות. היא לקחה אותי איתה לעבודה, כדי לשמור עליה בחצרות, שהיתה נכנסת אליהן עם קליינטים. היא נתנה לי כמה לירות בתמורה לשמירה. באותה תקופה פתחתי את חשבונות בריחה-מיווה שהיו לי כנכס. סיפרתי להורי שאני נוסעת לגרמניה כדי ללמוד ספרות. קניתי כרטיס פתוח לשנה, והגעתי לברלין. עברתי בזנות כשנה ובכל אותה תקופה הורקתי הורמונים.

איזבל בביתה

אנחנו בסדרהכל אנשים קצת יוצאי-דופן"

חברתה, טלי גורבה, הנשואה לגר' מני מברלין, בשם מישאל, מתערבת בשיחה. היא מזכירה את המכות שקיבלה מאותו שוטר בבית-המעצר באברכיב. היא שואלת אם אני יודעת את שמו. מכיוון שלא הצליחה לוודא את השם, לא לרצה להיסור פרטים. אמרתי שאינני יודעת.

היא מבקשת לספר על התלאות שעזרה עליה עד שהפכה אשה. **מספרת טלי:** נולדתי כבן יחיד למישפחה מהמעמד הבינוני. אמא אחות ראשית בבית-יחולים ואבי עובד מדינה. כעבור ארבע שנים נולדה לי אחות. קניתי באחותי ורציתי להיות ילדה כמותה. בהגיעי לגיל 13 ערכה לי המישפחה כרימיצווה מאוד מפוארת באולמי לחיים ברחוב המסגר, ולאחר מכן בכותל המערבי.

היו לי תלתלים ארוכים ונראיתי כמו ילדה יפה. כשהגעתי עם הורי לחנות לקנות חליפה לכרימיצווה היפנה את הורי למחלקת-הנשים. הם נפגעו. אחרי-כך לקחו אותי וסיפרו אותי בכוח. מייד אחרי הכרימיצווה ברחתי מהבית. הורי שמצאו אותי הכניסו אותי לפנימייה. ברחתי משם ללול והכרתי גבר שלקח אותי לגור בדירה עם עוד כמה גברים. כיבסתי להם ועזרתי להם במשק הבית. הייתי או בת 16 חצי.

באותה תקופה הכרתי הומו בשם סיניה. הוא ראה שאני סובלת באותו בית, והבריח אותי משם לביתו בשכונת עמידר. הגברים גילו איפה אני. הם הרביצו לסיניה והחזירו אותי אליהם. עם אחד מהם הייתי שוכבת. כל אותה תקופה, מגיל 14, הורקתי הורמונים

עוד ניתוח שלא שינה דבר. כשחזרתי לארץ נראיתי כאשה. התקשרתי להורי שהתגעגעתי אליהם, והסברתי שאני לא יכולה לבוא לבקר מסיבות משונות. חבר ישראלי שהיה איתי באותה תקופה הציע שהוא יבוא איתי לדבר ולהסביר להורים שלי, שלא ידעו כלום. רק אחותי, שאיתה הייתי בקשר, ידעה. כשהגענו, החבר ואני, לבית הורי, לא יזיהו אותי ההורים. אבי הלך מהבית ואמי הכינה לנו קפה. היא הכירה את הבחור. אני ישבתי עם הראש מורכן ובקושי הסתכלתי על אמי. לא שתיתי את הקפה שהגישו, התרגשתי. החבר סיפר לאמי שיש כל מיני אנשים שהם לא כמו האחרים ושיש אפילו כאלה שמשנים את המין שלהם וזה לא נורא. באותו רגע הסתכלה עלי אמי וצעקה: "אלוהים אדירים!" היא נפלה מהכיסא והתעלפה. יצאנו מהר מהבית. אמי התרגלה אלי יותר מאוחר, ועכשיו כשאני באה לבקר קוראים לי הילדים במישפחה דודה טלי.

אחרי ההלם שאמי קיבלה חזרתי לברלין. אספתי כסף ונסעתי לפרינצה באיטליה ושם עשיתי ניתוח חזה של השתלת סיליקון. אחרי-כך נסעתי להמבורג, שם הופעתי בקברט וחסכתי כסף. כל-כך רציתי לעבור את הניתוח לשינוי מין ולא היתה לי סבלנות לחכות עד שיהיה לי חמשת אלפים דולר כדי לעשות את הניתוח אצל ד"ר פיליפ בלונדון. מישהו אמר לי שאגש לאוניברסיטה בממבורג ושם זה לא עולה הרבה. הסטודנטים ניתחו אותי בצורה איומה, זה היה מכוער מאוד, ועברתי עוד ניתוח שלא שינה דבר.

באותה תקופה הייתי מיואשת ורציתי להתאבד. שוב חזרתי להופיע כסטריפטזאית וחסכתי כסף, ואז נסעתי ללונדון לד"ר פיליפ, כדי לעבור הכל מחדש. הייתי צריכה להביא אישור מפסיכיאטר שאני כשרה לניתוח.

הייתי בקליניקה עשרה ימים. סבלתי כאבים נוראיים. אחרי-כך, כשנסעתי לשווייץ, הייתי על כיסא גלגלים. הכל כאב לי. לא יכולתי לעמוד ובקושי ישבתי. חברים טיפלו בי בשווייץ. הבראתי, קניתי לעצמי בגדים חדשים וכמה תכשיטים והחלטתי לנסוע לביקור בארץ.

אנסו והרסו אותי

לרגשתי שאני אשה מושלמת. אנכי-משרדה-הפנים שינו לי את הפפורט ובמקום שכתוב המין כתבו "גקבה". כך שהיתה לי חותמת רשמית שאני עכשיו.

כשהייתי בברלין התחתנתי עם אורח גרמני בשם מישאל ואנחנו חיים יחד.

ביום השני שהגעתי ארצה הלכתי לדיסקוטק עם שתי חברות שהן כמוני. פרצה תיגרה ואנחנו נעצרנו ונורקנו לבית-המעצר באברכיב. השפילו אותי שם. אנסו אותי והרסו אותי מבחינה נפשית. אני טיפוס עדין ומתרגשת מכל דבר. אני לוקחת כדורי-הרגעה כל הזמן, היות שהטיפול של ההורמונים משפיע על מערכת העצבים.

קשה לספר מה שעבר עלי שם בכלא.

אבל לא רק בכלא מתנהגים אנשי המישפחה הישראלית אלינו בצורה כזאת. הם מתייחסים אלינו כמו לא חיות. אתן דוגמה: לפני זמן קצר ישבתי בקפה פינתי ברחוב ריזנגוף. נראיתי טוב והכאבים כבר עברו לי, שמחתי שעברתי את כל התהליכים האיומים שהיו כרוכים בניתוח וסוף סוף הגשמתי את חלומי להיות אשה מושלמת.

פיתאום עובר שוטר ממרחב הירקון והוא פונה אלי במין זכר ואומר לי: "קום!"

ישבתי עם בחור חתיך שלא יודע עלי כלום. התפרצתי בצעקות ובכתי וביקשתי מאותו שוטר בלי מדים, שיתן לי את הפרטים שלו מהר.

הוא לא רצה ואמר: "לך... יא מניאק." הוצאתי מהתיק שלי תעודת זהויה שבה אני מופיעה כטלי גורבה, אשה הנשואה לאורח גרמני. כתוב שם בפרוש: קובה. הוא לא נתן את הפרטים שלו ואמר לי: "תעשה את השאתה רוצה".

ברחתי מבית-הקפה. כשהגעתי למלון קרלטון, שם גרתי, בכיתי שעות ולקחתי חמישה כדורי ואליום, כדי להרגע. בעלי, שהיה במלון, הציע לי לעזוב הכל, כדי שהמישפחה לא תתנכל לי. היות שהיינו אמורים לטוס מכאן למחרת היום.

דחית את הנסיעה וניגשתי למישפחה, שם דיברתי עם פקר פריש וסמלת יונה. סיפרתי להם מה שקרה לי ולעוד חברה שלי, והתלוננתי באותה הזדמנות על השוטרים באברכיב. פקר פריש וסמלת יונה היו לטובתנו, והביאו אותי למטה הארצי לקצינה בשם בתיה (הגינ'נית). סיפרתי לה את כל מה שקרה לי ולהברות שלי והיא רשמה הכל.

כך נולדה התלונה על השוטרים באברכיב. קורם לא רצה אף אחד לעזור לנו, או אפילו לשמוע אותנו. רק במטה הארצי התייחסו אלינו כמו אל בני-אדם.

הפעם אני נשאת בארץ רק עד שייגמר המישפט של אברכיב. אני לא אחזור למדינת-ישראל לעולם. בכל העולם מתנהגים אלינו כמו אל כל אורח שוה-הזכויות ולא מעליבים או מכים אותנו ואני יכולה לומר רק זאת — שהשוטרים כאן, ששובשים את המדים והחוליים, רק מביישים את המדים שלהם ואת כל המדינה. **נעמי אדווה**

(המשך מעמוד 55)

מתירה שאשה גרושה תבקר בבית בעלה. אבל הרבנות היא זו שחתמה על החוזה שמאפשר לי לראות את הילדות בבית בעלי. למה מראש החתימה הזו, אם לא היה הסעיף הזה מאושר בחוזה, הייתי מרשה לילדות לגור עם אפרים? הוא מנצל את המבוכה של כולם ואני מתפקעת.

הוא הבחיר לי חד וחלק, שאם אתקעקע לראות את הילדות יהיה להן רע. הוא רוצה לנתק, לגמור את היחסים עם הילדות, וכולנו בעונש כי אפרים החליט.

להיות תמונה יפה

לפני חודש נשברתי. לקחתי כמות גדולה של כדורים ואלוהים הציל אותי. לקחתי שלושים מיליגרם רעל וזה לא הרג אותי. כשראיתי שאני לא מתה, חתכתי את הוורידים. אני לא יודעת איך לא מתתי. אלוהים שומר עלי.

ביום שבו התאבדתי, נעשה לי אי מסביב לכף-ידי וזה אחד הסימנים שהייתי בדום-לב. לא יכולתי לנשום כמה שבועות, אבל גם לא יכולתי לחיות. קיבלתי בחילה מהסובב אותי. כולם ניסו לרמות אותי — בעלי, חברים אישיים ורחוקים. הייתי במצב רגיש מאוד, אבל אני לא פרנואידית ולא מתקפלת ממציבים. יש לי כוח לחימה. אבל כאן נשברתי. לא יכולתי יותר, רציתי למות. יכול להיות שזה לא כסדר שאני מספרת את זה. אנשים נרתעים כשמספרים להם על התאבדות, אבל יש לי תחושה קשה שיום אחד יקומו עלינו כל הקיצוניים וישתלטו על המדינה כמו שהשתלטו עלי.

הקיצוניים ישתלטו על המבוכה של הציבור הנאור כמו שהשתלטו על המבוכה שלי. ומה שרציתי בסדרהכל זה לגמור בהגינות. לא רציתי להילחם על כסף. רציתי שלילדות יהיו אבא ואמא, ואין להן לא זה ולא זה.

אחרי ההתאבדות באתי אל אפרים, ואמרתי: "בלי הילדות אני לא יכולה לחיות. לא מסוגלת לתפקד. אני מנסה למות ולא מצליחה, או תן לי לחיות. אני לא רוצה מזונות. לא כלום. רק תן לי את הילדות." ואז הוא ענה לי: "אני רוצה שתהיי תמונה יפה בשביל הילדות, כמו שאבא שלך היה בשבילך." זה מה שאמר לי בנראים שהייתי מוכנה לשמור עליה, להגן עליה שלא ישתגע, שלא יקרה לו משהו. זה עשה לי רברים. החלטתי לתבוע את הילדות בחזרה. העובדת-הסוציאלית יודעת שאני צורקת, אבל היא חסרת כלים לעזור לי. אף אחד לא יכול לעזור לי. רק אני לעצמי.

לא נביאת זעם

אני משוודה כל הזמן את היי המדינה. אני יודעת שאנחנו — המדינה ואני — קשורות באופן גורלי, אבל אני מאמינה שעם ההתאבדות האחרונה שלי נפטרתי מהצרה הזו שהמדינה קשורה אלי כחבל הטבור. זה נשמע רמיוני, אבל זה לא. כשהייתה תקופה של ירידה מהמדינה גם חיי היו ירודים, היה לי חוסר שקט, מתח, בדידות. בתקופה של השלום עם מצרים היה לי מצב של יחסים טובים עם המישפחה שלי.

אני פוחדת שלא יבינו אותי, אבל אני אסטרוולוגית ואני רואה שאנחנו עומרים בפני לחצים עצומים. כמו שאמר הרמב"ם — הכל צפוי והרשות נתונה.

איכפת לי שמדינה הואת תישאר בחיים, כי כמו שהיא מתנהלת עכשיו אין לה סיכוי ולא בגלל שיתקפו אותנו. אנחנו נאכל את עצמנו מבפנים. עובדתית, אני יודעת שהתחושות שלי עוברות ומתאמתות. גם את המפולת בכדורים חזיתי. מבחינה כלכלית לא ישתנה כלום. יסתמו לאנשים פיות.

הרחקנו לכת ברשלנות ומה שנוצר הוא מצב שהאוצר לא יוכל כשום פנים ואופן לקצץ בתקציבים. לא יהיה מיתון מוחלט, אולי רק בינוני. המערך בוודאי יצא נבחרות. קבוצות שמאל כמו אלטרנטיבה של אורי אבנרי יעלו. אני כמעט משוכנעת שנצא מלבנון עד סוף השנה. עם אש"ף יש לי בעיה. אני לא יכולה להחליט. אבל מכיוון שאני טוענת שמה שקורה לי קורה במדינה, אני יודעת שמריעות קיצוניות ימניות בקיסריה, חל אצלי שינוי מגמה, ואני אנטי-קיצונית, בעד מתנות ובעד טיפול בבעיות בדרך של שלום.

בשנת 1984 יחולו חילופים של פלנטות גדולות, כמו פלוטו ונפטון, המשנים מזלות. פלוטו לעקרב ונפטון לגרי, וכתוצאה מכך תהיה הקצנת עמדות בכל העולם. אנשים יהיו קצרי-רוח להשיג מטרות גם בצורה אלימה ואימפולסיבית, ויהיו רגישים לדלת אמותיהם.

אני לא רואה שהארץ תהיה במרכז האירועים. הם עברו הלאה. המילחמה הצפויה כבר מתרחשת. הכניסה ללבנון היא תחילת המילחמה. אדרג קייסי — "הנביא הישן", הקרוי כך כי היה צופה הכל תחת היפנוזה, אמר שעד שנת 2000 יהיו רעידות-ארמה כתוצאה מסטייה של כדור-הארץ מצירו. מדענים אישרו את הסטייה, אף הם טוענים כי היא איטית ממה שקייסי צפה.

יכול להיות שהסטייה תתרחש ב-1984. המקורות, הקבלה והאסטרו-לוגיה מחזקים את ההנחה שהעולם יתסוס.

מצפון תיפתח הרעה, והיא אמנם נפתחה ומילחמת גוג ומגוג תתרחש. האמריקאים בלבנון, הרוסים בסוריה, הדרך למנוע אסון היא להדגיש את הצד היפה שלנו. הרוב הדומם צריך להתעורר. מה שיפה במדינה זה שיש פה מיגוון רעיוני, אבל למה לכפות? קורים דברים לא טובים. כל אחד

אסטרוולוגית מרקוביץ-גול מצפון תיפתח הרעה!

מתגרש על כל שטות. אני נגד גירושין. אולצתי להתגרש. אני מאמינה בתא המישפחתי.

אני לא נביאת-זעם. אני רק פוחדת מהתחושות שלי. שמשוה לא טוב קורה. צריכים לעשות משהו. כל אחד צריך לבדוק בציציות של עצמו ולא מה האחר עושה.

אני לא מוציאה את עצמי מהכלל. גם אני לקיחה בכל התחלואות של הישראלי הממוצע, אבל התחלתי לשפר את דרכי — אם זה בתור לבנק ואם בהתחככות שלי עם העולם החיצון. הגיע הזמן שנדבר בפרחים ונפסיק לדבר בתותחים. אחרי הכל אני רוצה שהילדות שלי תהיינה כאן ולא תעבורנה שואה נוספת כמו בגרמניה, וזה מה שחשוב בעצם.